

D. SOLOMON:

Nimic despre filosofie

De la o vreme nu mai privesc teatrul ca pe unul din marii piloni ai artei. Am devenit exclusivist și fanatic. Nu mai văd nimic în afara teatrului, nu mai concep nimic dincolo de relația text-interpret-public, universul nu mai are pentru mine niciun haz fără dialog, replici, lovituri de teatru, cortine, culise, cronicari dramatici. A devenit o obsesie, o monomanie, o formă unică de existență. Știu, Shakespeare, Gogol, Cehov, Caragiale, Camil Petrescu, Mihail Sebastian, Eugen Ionescu, Beckett, Dürrenmatt și încă vreo cițiva autori dramatici mari, înțelegând pericolul exclusivismului teatral, s-au grăbit să se exprime și în poezie, în proză, în publicistică, spre a se sustrage cât de cât forței acaparatoare a rampei. Probabil de aceea sînt și mari... Cer iertare pentru invocarea acestor nume ilustre într-un articol care nu e de critică, dar n-am vrut să spun decît că, din păcate, absolut toate proiectele mele de lucru sînt legate de teatru. Probabil de aceea nu sînt mare... „Fii serios, domnule! — mi se strigă. Nu de aceea“! Firește că nu de aceea.

Așadar, emoționat (uneori pînă la lacrimi) de primirea contradictorie făcută farsei numită Fata morgana, am scris o altă comedie, tot un fel de farsă, numită (deocamdată) Star. Este o comedie cu o fată — cam nebună — care nu vrea să devină vedetă de cinema (într-un moment în care mai toate fetele vor să devină vedete de cinema), fiindcă, pare-se, nu are nimic comun cu această artă antipatică, vorba unui scriitor foarte drag. O comedie cu un scenariu — cam timpic — care nu vrea să devină film (într-un moment în care mai toate scenariile vor să devină filme), fiindcă, pare-se, nu are nimic comun cu această artă (antipatică, dar... artă). O comedie cu niște cineaști simpatici și aiuriți (fiindcă fără puțină aiureală nu există farmec, spune cineva

în piesă) care se încurcă și se descurcă (pînă la urmă) pe un platou de filmare. Este o lume aflată, dincolo de ecran, pe care spectatorul de cinema nu o prea vede și care sper să-l amuze (în calitate de spectator de teatru).

Emoționat (tot pînă la lacrimi) de succesul pe care l-a avut drama numită Socrate în rîndul pușinilor ei cititori, scriu în prezent o altă piesă, numită Diogene Ciinele, pe care doresc să o public în volumul propus editurii „Eminescu“. Este vorba în această piesă de Diogene, cinicul (avertisment unui secretar literar de teatru care, citind Socrate a rămas stupefiat că în piesă era vorba de Socrate și nu de altceva...). Este, de asemenea, vorba despre niște raporturi dintre individ și societate, despre libertatea și despre falsa libertate a omului, despre singurătate și despre solidaritate. Nimic despre filosofie!

Intrucît piesele scurte publicate în volumele Dispariția și Socrate au avut și ele succes în rîndul cititorilor și chiar al unor spectatori, voi continua să scriu pentru tipar, publicînd în volumul de care vorbeam cîteva lucrări noi. Ambiția autorului de teatru nu prea jucat este să fie măcar citit...

După ce voi preda editurii „Eminescu“ în această toamnă volumul Diogene Ciinele, voi încerca să închei triologia pieselor nefilosofice despre filosofi cu Platon, în care, firește, va fi vorba despre Platon, dar și despre ideal și real, despre demnitate și umilință și despre alte cîteva probleme ale omului universal. Și, firește, voi continua, cu încăpăținare, să scriu teatru scurt. Cred în această formă de expresie teatrală concentrată, și cred nu în viitorul ei, ci în prezentul ei.

Și, după aceea, poate voi mai scrie o comedie. Și, între timp, poate se va juca totuși Socrate.